

Overweging 24 september 2023 (parochiedag)

Af en toe werk ik zelf in een wijngaard. Ik doe dat als vrijwilliger. Vrijwilligers worden niet betaald. Maar in de oogsttijd is er wel een vaste beloning. Iedereen die een hele dag komt druiven plukken krijgt een fles wijn van de wijngaard. Een mooie en lekkere beloning!

Ook bij vrijwilligers in de wijngaard bestaan er werkers van het eerste en het laatste uur. Sommigen komen een halve dag helpen met de druivenpluk. Dan noteert de wijnboer dat je een halve dag bent geweest en ontvang je de fles wijn de volgende keer dat je een halve dag komt plukken. Zo gaat dat al twintig jaar en dat leidt nooit tot wrevel.

Die wrevel zit er duidelijk wel in de parabel zoals Jezus die vertelt. Bij bijna iedereen die dit verhaal hoort van de werkers van het eerste en het laatste uur roept dit verhaal ongemak op en een gevoel van onrechtvaardigheid. Het is toch heel oneerlijk dat vroege en late werkers hetzelfde loon ontvangen? En ook in verhaal zelf geeft het scheve ogen. De werkers van het eerste uur voelen zich tekort gedaan. Maar laten we wel zijn, zij ontvangen wel het loon dat is afgesproken. Wat is het dan dat hier niet lekker zit? Wordt de werkers van het laatste uur iets misgund? Een vorm van jaloezie dus? Het is heel herkenbaar deze instelling: "Als ik meer doe dan een ander dan behoort ik daarvoor ook méér beloning te ontvangen."

Ik kan u zeggen dat áls dát onze instelling zou zijn in onze geloofsgemeenschap, hier in de deze kerk in Bennekom, dan hadden wij al jaren terug de deuren kunnen sluiten. Deze geloofsgemeenschap draait juist op de vele vrijwilligers die zich belangeloos inzetten voor van alles en nog wat. Dat is een groot goed. In feite is dat precies wat Jezus ons vandaag probeert duidelijk te maken. Hij wil overbrengen wat God beoogt.

Tijdens de lezing uit Jesaja hoorden we dat de Heer spreekt: "Mijn wegen gaan jullie wegen te boven en mijn plannen jullie plannen." Wat is dan dat plan?

De parabel van de wijngaard gaat over het Koninkrijk der Hemelen. Het maakt duidelijk dat er in het Koninkrijk van God juist geen regel is van "Voor wat hoort wat". In het evangelie komt de

parabel niet uit de lucht vallen. De aanleiding voor Jezus om deze parabel te vertellen is de vraag die Petrus vlak daarvoor aan Hem stelt: “Wat is mijn beloning nu ik U volg en alles achtergelaten heb?”

Zo werkt dat dus niet kennelijk. Het gaat niet enkel om beloning. De vraag van Petrus kunnen wij begrijpelijk vinden, wellicht hadden wij die vraag in dezelfde situatie ook gesteld. Maar het komt er in het geloof op aan dat je er op vertrouwt dat God je zal zien staan en er voor je zal zijn, en voor je zal zorgen. Dat is precies wat de werkers van het laatste uur doen. Die hebben helemaal geen afspraak met de landheer over hun beloning voor het ene uur werken. En toch valt hun een beloning ten deel. De Heer heeft het goed met ze voor, juist omdat ze moeilijk aan werk kunnen komen én door vele mensen in hun omgeving niet gezien worden. De Heer ziet ze wel staan. De werkers van het laatste uur zijn ook welkom in Zijn wijngaard. Wat de Heer vraagt is vooral het vertrouwen in Hem. Dat is belangrijker dan de hoeveelheid werk die de werkers hebben verricht. Een kwestie van geloof dus; je hebt helemaal geen afspraak nodig over beloning en tóch zal je niet tekort komen.

Er zijn in de bijbel veel meer sterke geloofsverhalen te vinden. Een verhaal dat ik graag bij de parabel van vanochtend betrek is het verhaal van Abraham en Sara die op hele hoge leeftijd samen een kind krijgen; “een kind ontvangen” is een beter woord. Het verhaal van Abraham en Sara zegt ons zoiets als “Voor alles is een tijd”. Ook dit is een verhaal van vertrouwen en geloof. Het maakt niet uit of levensgebeurtenissen vroeg of laat komen. De eerste zijn met iets of de laatste zijn? Het maakt niet uit.

Ook in ons eigen leven kan dat soms zo zijn. Als wij de spreekwoordelijke leeftijd van Abraham of Sara bereiken kan dat een mooi moment zijn om bepaalde dingen in het leven anders te gaan doen. Bijvoorbeeld: de opleiding gaan volgen waar het vroeger nooit van kwam, of wijnboer worden als je daarmee van je hobby je beroep kunt maken. Tijd maken voor kleinkinderen waar je die tijd mogelijk te weinig gegeven hebt aan je eigen kinderen. Wat te denken van een vrijwilligerswerk? Overigens, met vrijwilligerswerk hoeft u helemaal niet te wachten tot u 50 bent geworden, dat zou wel het laatste zijn wat ik hier wil zeggen.

En wat voor ruimte zou het ons geven als wij niet meer denken en oordelen in termen van rechtvaardigheid? Bij rechtvaardigheid ligt de focus vaak op de beloning die we NIET hebben ontvangen of de kansen die we NIET hebben gekregen. Maar dat helpt niemand verder. We kunnen het ook omdraaien.

We leven in een wereld vol mogelijkheden. We kunnen kansen benutten en ergens voor willen gaan. Dat wens ik onze kerk en geloofsgemeenschap toe op deze parochiedag.

Het wachten op de prachtige Hummezaal heeft lang geduurd, maar nú die er is, is er daar van alles mogelijk. De kinderkerk is weer gestart, Heilig Boontje ook, het seniorenpastoraat start weer binnenkort, a.s. dinsdag is er een Titus-leerhuis-avond én vandaag is onze eerste grote parochiedag sinds jaren. Het bruist! Het kerkplein gaat binnenkort op de schop vanwege de nieuwe rotonde. Kunnen we daar een veel mooier plein van maken en dat bij de kerk en de tuin trekken? Kansen te over.

Voor alles is een tijd. Iedereen is welkom! Laten we dat vandaag met elkaar vieren; en voor de liefhebbers straks met een goed glas wijn. *Amen*